

[Svend Auken]

mer. Pengene er som bekendt for en stor dels vedkommende blevet brugt til at lette og efterhånden afskaffe formueskatten for de allermost velhavende.

Synderegisteret er desværre langt. Jeg vil dog blandt de mange triste sager nævne en enkelt sag, der virkelig er skammelig. Det drejer sig om vores sundhedssystem. I det forløbne år er et af verdens bedste og ved alle analyser også demonstreret billigste sundhedssystem blevet belastet af det ene ubehagelige påfund efter det andet.

Lad mig blot nævne medicinrådet. Regeringen har sammen med Fremskridtspartiet gennemført en ufattelig kompliceret og uretfærdig ordning, hvorefter syge mennesker selv skal betale de første 800 kr. af den tilskudsberettigede – og det vil jo i Danmark sige den absolut livsvigtige – medicin fra den 1. juli. Det bliver en dyr besparelse med masser af bureaukrati og masser af uretfærdighed. Noget vil blive afhjulpet af det danske folks store opfindsomhed, når det drejer sig om at organisere indkøbsforeninger i pensionistorganisationer, arbejdspladsklubber, patientforeninger, boligopgange eller blot i familiens kreds. Men alligevel vil det ramme mange mennesker hårdt.

Om muligt endnu tåbeligere er beslutningen om at overflytte medicin imod en række kroniske sygdomme til håndkøb, ikke af lægelige grunde – lægerne har klart advaret imod det – men fordi samfundet så slipper for tilskud. Det har ramt f.eks. mavesårspatienterne, og det har ramt alle de mange, mange tusinde mennesker i det danske samfund, som har allergiske lidelser, og mange andre grupper af kronisk syge. Nogle af dem får nu mulighed for individuelle dispensationer efter alle mulige og meget, meget dyre undersøgelser hos egen læge, på hospitalet og hos diverse speciallæger med store omkostninger til følge – og så til sidst en bureaukratisk vurdering i Sundhedsstyrelsen.

De første resultater af det foreligger vist allerede nu. Det forlyder, at 3.000 mavesårspatienter allerede har fået deres sag behandlet, altså efter at de er blevet tvunget til at gå til læge, speciallæge, hospitalsundersøgelser osv. Af dem har 2.960 fået bevilget dispensation, og de sidste 40 har anket afgørelsen og har for en stor dels vedkommende udsigt til at få medhold. Det vil altså sige, at man for at redde ansigt for sundhedsministeren og hendes borgerlige rege-

ring har gennemført det mest ufattelige bureaukrati, og det har kun været muligt, fordi man har en aftale med Fremskridtspartiet om det. Det kan selv ikke en troende konservativ Venstremand være bekendt at kalde for afbureaukratisering, det, der er sket.

Jeg har nævnt dette ganske udførligt, fordi Socialdemokratiet allerede under åbningsdebatten i efteråret prøvede at forhindre en forhøjelse af patienternes medicinudgifter, men blev stemt ned, fordi statsministeren under almindelig konservativ jubel forhindrede borgerlige partier i at stemme for det socialdemokratiske dagsordensforslag.

Resultatet af, at man stemte Socialdemokratiets forslag ned, var, at vi nu har fået en bundurmelig medicinordning, som kun har kunnet gennemføres ved hjælp af Fremskridtspartiet, der igen på dette punkt er løbet fra alle sine løfter til pensionister og patienter. Socialdemokratiet vil naturligvis ved først givne lejlighed gøre skaden god igen.

Lad mig imidlertid nævne en sag, vi har det godt med. Jeg tænker naturligvis på, at det lykkedes os sammen med andre partier at stoppe regeringens asociale forslag om at fjerne reguleringen for pensionister og efterløns- og dagpengemodtagere. Hvor var det godt, at det sociale flertal netop viste sig i den sag!

På den anden side afsløredes ved samme lejlighed regeringens – eller i hvert fald nogle i regeringens – sande hensigter, og ifølge den nye – Danmarkshistoriens største – plan, århundredets plan, er det tanken at spare 20 mia. kr. i de næste 4 år ved forringelser for pensionisterne, efterlønsmodtagerne, de syge og de unge under uddannelse. Det vil betyde en nedgang i levefoden – altså ikke uændret privatforbrug, som statsministeren talte om, men en nedgang i levestandarden – på 10 pct. for disse grupper. Socialdemokratiet siger derfor naturligvis – og det kan man ikke være i tvivl om, sådan er det selvfølgelig – nej til denne del af planen.

Pengene skal naturligvis bruges til skattelettelser for dem, der har de allerhøjeste indtægter. Pensionisterne og de øvrige grupper, jeg nævnte før, kan stole på, at Socialdemokratiet vil kæmpe for og være garanten for, at det ikke bliver de svageste grupper, der kommer til at betale for regeringens besynderlige ideer.

Det fører mig frem til regeringens udspil, som den så beskedent har kaldt Danmarkshi-